

Når Fremskridtspartiet har fremsat det her forslag, så var det, fordi vi ønskede debatten ned i salen. Vi ønskede, at de politikere, der er anklagere, også over for deres vægere vil vise, at de ikke har nogen forståelse for, at selv om både Ninn-Hansens egen overlæge, Retslægerådet og Rigsretten har slået fast, at Erik Ninn-Hansen er for syg til at kunne deltage i retsmøderne, og at Rigsretten derefter enstemmigt har besluttet, at den skal udsættes indtil videre, og at der ikke er noget synderligt håb om, at det nogen sinde vil blive anderledes, så holder man altså krampagtigt på, at den her sag skal fortsætte. Og man anvender nogle undskyldninger, og man bruger nogle juridiske ekspertudtalelser og nogle teorier om, at det godt kan være, at der er et lille håb om, at en ny lægeerklæring i foråret kan give et andet resultat. Det tror jeg ikke engang ordførerne selv tror på.

Vi behøver ikke en lang udvalgsbehandling for at tage stilling til Fremskridtspartiets forslag – den udvalgsbehandling er i og for sig foregået, den foregik sammen med anklagerne, som jeg i øvrigt undrer mig over ikke er til stede i dag – og derfor vil Fremskridtspartiet sørge for, at det her kommer til afstemning så hurtigt som muligt hernede i salen.

Jeg kan allerede nu oplyse Tingets medlemmer om, at vi mener, det er det enkelte folketingsmedlem, som skal vise, hvilken holdning man har til sagen, og derfor vil vi tage initiativ til at samle 17 underskrifter, således at den endelige afgørelse af, om denne sag skal stoppes, kommer til at foregå ved navneopråb.

Vi synes, det må være højst besynderligt, hvis man i et mægtig stort parti som Socialdemokratiet kan have helt præcis den samme holdning til det her.

Jeg vil også godt sige, at i Fremskridtspartiet har vi ligesom de andre ordførere – det tvivler jeg slet ikke på – grundigt læst det materiale, vi har fået forelagt. Jeg klandrer ikke nogen for, at de vurderer materialet anderledes, så de kommer til en anden konklusion, det er deres ret, men jeg klandrer det flertal, som vil fastholde sagen, for, at man står heroppe og fortæller om, at det skyldes retsbevidsthed, det skyldes retssikkerhed, og det skyldes retsgarantier. Hvis det var det, det handlede om, så handler de samme retsgarantier og den samme retssikkerhed også om, at man bliver behandlet ens for den samme lovovertrædelse, uanset hvem man måtte være.

Jeg kunne jo så spørge det flertal, om de i øjeblikket sidder og skriver på en anklage om at

starte en rigsretssag mod den tidligere skatteminister hr. Ole Stavad. Der har vi en beretning, som så klokkeklart, meget mere klokkeklart end tamilrapporten, siger, at der var ulovlig administration.

Jeg tror, flertallet ville synes, at det faktisk er helt upassende, jeg spørger dem. Der er der dog tale om en ung minister, som ville være i stand til at forsvare sig i Rigsretten. Men her er der tale om en gammel og syg minister, som har forladt Folketinget, og den person ønsker man alligevel at man skal fortsætte retssagen imod.

Når tingene forholder sig sådan i virkeligheden, så giver jeg ikke noget for de undskyldninger, som hedder retssikkerhed og retsgarantier, og at det er derfor, man skal fortsætte.

Så kan man sige, at det er, fordi det har et politisk formål, og vi mener, at en ulovlig administration af udlændingeloven er mere alvorlig end en ulovlig administration af skatteloven. Det kan vi forholde os til, men så skal man sige det ærligt. Man skal ikke stå og sætte forkerte etiketter på.

I Fremskridtspartiet tager vi vores udgangspunkt i den pressemeddelelse, i de oplysninger og dokumenter, som Rigsretten har haft, nemlig dels Erik Ninn-Hansens egen læges udtalelser, dels Retslægerådets udtalelser, hvoraf det fremgår, at Erik Ninn-Hansens tilstand er alvorlig med små chancer for, at den bliver bedre, og Rigsrettens konklusion er, at Erik Ninn-Hansen på den baggrund ikke vil være i stand til at give møde i retten, og derfor har Rigsretten besluttet, at sagen skal udsættes.

Hvis ikke Folketinget træffer beslutningen nu, så kommer vi til engang til foråret – og det vil Fremskridtspartiet gerne tage initiativ til en gang til – at skulle stå her med den samme debat. Så kan man jo se, om det, visse ordførere har sagt – at hvis resultatet er det samme, vil man også medvirke til, at Folketinget hæver sagen – holder stik.

Jeg tror, at de ordførere håber, at det ikke kommer dertil, og så kan vi altså have det her absurde teater gående, ikke i 5 år, som hr. Hans Engell siger, for vi får heldigvis folketingsvalg om senest 4 år, og jeg tror ikke, at den danske befolkning vil finde sig i, at man behandler ministre forskelligt, og jeg tror ikke, man vil finde sig i, at man behandler en syg, gammel minister dårligere, end man behandler en ung, rask minister.

Hermed sluttede forhandlingen.